

Trên Đường Thăm Viếng Trung Đông (Middle Eastern Odyssey Tour)

Ngọc Hạnh

Từ Virginia nhóm chúng tôi 15 người thăm viếng các nước Trung Đông vào mùa đông. Ai cũng biết một số quốc gia Trung Đông không an ninh, có khủng bố bắt người đòi tiền chuộc như nước Yemen, và hải tặc ở Somalia nhưng nếu không đi chẳng biết bao giờ mới có dịp nhìn tận mắt các phụ nữ Trung Đông che kín mặt mũi, chỉ chừa đôi mắt khi ra đường.

Chúng tôi rời nhà vào cuối tháng 11 và trở về Mỹ ngày 22/12, lúc Virginia còn giá buốt, lạnh lẽo, tuyết trắng phủ đầy sân. Cũng thời kỳ này khí hậu các xứ Trung Đông ôn hòa, không nóng nực như khác tháng khác. Ngoài ra được mua giá vé tàu hạ đến 45%.

Phòng ăn tự chọn trên du thuyền

Chiếc du thuyền Costa Classica chúng tôi đi có 13 tầng, chở 1630 hành khách, 610 thủy thủ đoàn. Tàu đóng và đăng ký ở Ý. Thuyền trưởng Mauro Muratore cũng là người Ý. Từ Virginia cả nhóm đáp phi cơ Delta Airlines đến phi trường Milano (Ý) chờ xe bus đến đón về du thuyền đậu ở

bến cảng Savona (Ý)

Phi Trường Milano và Kê Cáp:

Chúng tôi trải qua chuyến bay đêm. Khoảng 9 giờ sáng hôm sau đến phi trường Milano. Lấy hành lý xong đã gần 10 giờ. Phi trường Milano trông cũ kỹ, không sáng sủa, tươi đẹp như phần lớn các phi trường Âu châu. Hàng quán ít, thảm bạc màu, tranh ảnh trang trí không có gì đặc biệt trong kiến trúc tương đối rộng rãi. Các băng gỗ dài sơn đen đặt rải rác trong những phòng đợi.

Tại phi trường Milan

Còn hơn 2 giờ nữa xe bus mới đến đón về du thuyền, chúng tôi để hành lý trước mặt, ngồi chung với nhau thành một nhóm trên các băng phi trường, cùng nhau chuyện trò cho qua thì giờ. Thời tiết Milan khá lạnh. Cô bạn định mở túi sách nhỏ lấy áo lạnh mặc thêm cho ấm nhưng cô ngỡ ngác. Túi sách biến đâu mất rồi? Cô đã để túi nhỏ trên cùng chiếc xe đẩy, dưới là các va-li lớn kèn càng. Cả nhóm dáo dác đi tìm, hy vọng kê cáp bỏ lại sau khi hết tiền nhưng vô ích, nó đã ra đi không trở lại. Không có người lạ nào ngồi chung với chúng tôi ngoài những người qua lại vô tư. Tiền bạc, thẻ tín dụng, máy ảnh mất, nhưng tệ nhất là cô mất cả vé tàu, thẻ thông hành, bằng lái xe, điện thoại di động... Anh trưởng đoàn cùng cô đi trình báo cảnh sát. Ông này có lẽ quen việc, thản nhiên làm giấy chứng nhận mất cắp như việc thông thường ở Milan. Như thế là máy ảnh, kiếng mát, kiếng đọc sách, tiền mặt, ít quần áo... kê cáp đã cất kỹ giùm.

Móc túi tại Milan

Thấy cô mất mát, cả nhóm kiểm tra lại hành lý của mình. Người bạn khác mới hay ví tiền chị không cánh mà bay đi mất rồi. Chỉ mang túi đeo lưng (backpack) suốt từ lúc rời phi cơ. Ví tiền để ngăn sau cùng sát lưng chị, giờ thì dây kéo bị mở, ví tiền không còn nữa. Tuy thế thẻ thông hành còn vì chị cất nơi khác. Hai người không may là người đi du lịch nước ngoài nhiều lần, biết rõ sự lạnh tay lẹ chân của dân "cầm nhảm" ở Ý mà vẫn bị mất. Tôi thật sự thán phục tài nhanh nhẹn của các vị ấy. Không biết kê cáp có biết họ làm cô bạn tôi gặp biết bao phiền phức sau đó hay không? Chị bạn mất tiền tuy vậy mà đỡ rắc rối hơn. Chồng chị còn tiền mặt. Xuống

tàu chị trình thẻ thông hành, họ cấp giấy khác là xong. Còn cô bạn mất thẻ thông hành (passport) thì nhiều khê, lảm chuyện nhưc đầu. Cô chỉ có giấy chứng nhận mất cắp của cảnh sát ngoài ra chẳng còn gì. Có danh

sách, sổ phòng và chìa khóa phòng nhưng, cô không được lên tàu để nhận phòng. Cả đoàn cam kết bảo lãnh nhưng dứt khoát cô không được phép lên tàu. Và lại nếu được xuống du thuyền, lúc trở về Mỹ cô cũng không có giấy tờ để lên phi cơ.

Du thuyền cho cô mượn điện thoại gọi viễn liên để hủy bỏ thẻ tín dụng, chỉ cách thức, nơi chốn đến sứ quán Mỹ ở La Mã làm thẻ thông hành mới. Họ gọi giùm taxi cho cô ra trạm xe lửa đi Rome làm giấy tờ. Hôm sau du thuyền ghé La Mã cho khách trên tàu ngắm cảnh và đón thêm du khách mới, sẽ đón cô. Các đoàn viên trước khi lên du thuyền rời bỏ cô một mình đã đưa cô kiếng đọc sách, tiền, áo khoác, bánh ... để ăn dọc đường. Có người tình nguyện cùng đi với cô đến La Mã cho có bạn nhưng cô từ chối vì không cần thiết lại tốn thì giờ, tiền bạc vô ích.

Một Mình Đi La Mã (Rome)

Colosseum tại La Mã

Từ một du khách có nhiều bạn đồng hành, tiền túi rủng rỉnh cô thành người không quốc tịch, không giấy tờ tùy thân, không bạn bè, không ai nói cùng ngôn ngữ để chuyện trò. Người tài xế taxi đưa cô từ trạm tiếp tân ra ga xe lửa không biết tiếng Anh nên cô chẳng hỏi thăm được điều gì. Cô trả \$25 theo đồng hồ và một ít tiền tip. Khoảng đường từ Milan đến Savona có tuyệt nhẹ. Rome không tuyệt nhưng rất lạnh, Gió mùa đông từng cơn, rét buốt. Ngồi nhà ga lạnh lẽo nghe gió thổi vì vụ chờ xe lửa đi Rome, cô lo sợ và buồn bã nghĩ tới sự hợp tan, còn mất nhanh như chiêm bao. Buổi sáng cô vui vẻ, náo nức chuyện trò với bạn bè về chuyến đi đặc biệt, giờ đây cô thui thủi một mình, bốn bề xa lạ... Cô đã đến Ý mấy lần nhưng ở địa phương khác với bạn đồng hành và hướng dẫn viên, vui chơi, không bạn tâm chi cả.

Cô chịu lạnh đứng ở Savona từ 19g30, chờ đến 20g30 mới có xe lửa đi Rome. Lại chờ chuyển xe một lần nữa ở Genoa trong chuyến đi. Đến Rome 7g40 sáng, lấy Metro đến sứ quán. Phải chờ 4 chuyến Metro mới lên xe được vì xe nào cũng đông khách. Tìm mua vé Metro cũng chẳng dễ, họ không bán vé ở trạm metro như Mỹ mà bán ở tiệm bán café, thuốc lá, dù chỉ tốn 1 euro nhưng cô phải đi tới lui mấy lượt mới tìm được chỗ bán vé. Trên xe lửa cô hồi hộp sợ nếu trễ xe cô sẽ không làm kịp giấy tờ để lên tàu. Ban đêm mùa đông hành khách trên xe lửa thưa thớt. Trong toa gần chỗ cô ngồi có người đàn ông cứ nhìn cô đăm đăm. Ngoảnh đi ngoảnh lại vẫn thấy người ấy nhìn cô. Ban đầu cô sợ nhưng nghĩ lại cô chẳng còn gì để mất. Tiền bạc giấy tờ đã mất hết rồi, cô cũng chẳng mang nữ trang nên cô không còn sợ nữa, chỉ bực bội khó chịu.

Cô gặp một bà da trắng nói chút ít tiếng Anh. Khi biết cô không có áo đủ ấm, bà tặng cô cái áo khoác dài bảo tiết lạnh mùa đông, nếu không mặc ấm, cô sẽ bị cảm. Cô cảm động nhưng không nhận áo vì biết chẳng có cơ hội đền đáp. Ở đâu cũng có kẻ tốt người xấu. Bà khách trên xe lửa không cùng màu da, tiếng nói nhưng tình thương người lúc hoạn nạn đã an ủi, làm cô ấm lòng. Cô hỏi thăm người cảnh sát đường đi đến sứ quán Mỹ. Hỏi bằng tiếng Anh ông không hiểu, cô nói tiếng Spanish và được ông chỉ dẫn ân cần. Nhân viên tòa Đại Sứ sốt sắn giúp đỡ, làm giấy tờ, chụp ảnh nhanh cho cô. Khoảng 2 giờ sau cô đã có thẻ thông hành tạm. Cô đóng 3 Euros tiền chụp ảnh và 82 Euros để có Passport. Họ ân cần đến nỗi cô nghĩ nếu không có tiền họ vẫn làm giấy tờ và đòi tiền cô sau, khi cô đã về Mỹ. Lúc đến sứ quán cô thấy có mấy người Ý bị mất cấp giấy tờ ở phi trường Milan như cô. Có người mất luôn cả tiền và chìa khóa, phải trở về nhà thay ổ khóa trước khi lên đường du ngoạn.

Cảng Civitavecchia của Rome

Thuê xe đến cảng Civitavecchia, cô hy vọng được xuống du thuyền như đã hướng dẫn để nghỉ ngơi nhưng bến cảng vắng hoe. Đêm hôm trước biển động, sóng lớn, tàu không thể cập bến theo chương trình. Thay vì ghé Rome, du thuyền chạy luôn đến Napoli thuộc Ý.. Tuy nhiên có xe bus đến bến cảng đón tất cả 90 người đưa về du thuyền. Xe bus du thuyền đón người đi trễ từ bến cảng Civitavecchia về bến cảng Napoli mất gần 4 giờ. Dù sao gặp lại bạn bè, nghỉ ngơi sau hai ngày âu lo cũng là điều thú vị. Có mấy chị thấy cô trở về an lành, mừng rơi nước mắt. Anh trưởng đoàn được văn phòng cho biết trước là

cô sẽ được xe bus đưa về tàu nhưng anh cũng rất vui khi thấy cô. Anh gọi cô bằng tên mới “Cô Lan bụi đời”, khen cô là người can đảm. Tôi nghĩ nếu một trong các chị em chúng tôi bị mất cắp như cô Lan chắc phải mượn tiền thuê khách sạn, gọi điện thoại viễn liên cho con làm giấy tờ đến đón về Mỹ, chịu mất luôn tiền vé tàu, vé máy bay chứ không ai đủ can đảm đi Rome một mình, đường xa xứ lạ, không ai biết ngôn ngữ mình. Thường dân Ý không mấy người biết tiếng Anh, Pháp. Một số ít nói được tiếng Spanish.

Phần chúng tôi trong bữa ăn tối đầu tiên trên du thuyền, một du khách cao niên yêu cầu cả nhóm dành 1 phút yên lặng để cầu nguyện cho cô bạn kém may mắn được bình yên lúc đi đường, làm giấy tờ suôn sẻ, và trở về tàu an lành. Mọi người đều lo sợ cô trẻ tàu. Thời gian này cô Lan đang ngồi trên xe lửa hiu quạnh trên quãng đường dài lạ hoắc. Tối hôm ấy du thuyền có trình diễn văn nghệ nhưng không ai còn lòng dạ nào thưởng thức. Vả lại tàu hơi lắc lư vì sóng to nên mọi người về phòng nghỉ ngơi sớm. Nhớ lại có lần tôi đọc báo thấy nói xứ Yemen, kẻ cướp bị chặt tay dù ăn cắp nhiều hay ít. Ai cũng cho luật lệ đó dã man và tôi nghĩ nếu áp dụng luật ấy ở Ý, quốc gia này sẽ có nhiều tàn tật và không còn ai bị mất cắp nữa.

Hải Cảng Napoli;

Tàu chạy suốt đêm và một ngày ghé hải cảng Napoli lúc 17 giờ để đón khách, rồi rời bến 21 giờ. Mọi người lên bờ, có người thuê xe vào thị trấn. Chúng tôi lên phố ngay bến cảng. Nơi này rất sầm uất, hàng hóa nhiều nhưng cái gì cũng đắt hơn Mỹ, từ tám bưu thiếp đến các quà lưu niệm. Gió lạnh. Mùa đông trời tối rất nhanh. Chúng tôi trở về tàu thấy bến tàu đầy người với hành lý cồng kềnh. Xe bus đem họ về du thuyền từ bên cảng Civitavecchia. Tiếc thay không có cô Lan trong nhóm người này. Cô về chuyển xe sau trong khi chúng tôi dùng cơm.

Nghĩ đến cô Lan mất vé tôi cầu mong mọi người cẩn thận giấy tờ khi đến Ý, nhất là thẻ thông hành. Bạn sẽ bị rắc rối, cơm hàng cháo chợ cho đến khi xin được giấy tờ khác thay thế. Ngày sau đó tàu lại ra khơi tiếp tục cuộc hải hành, đi về Alexandria (Egypt), nơi có nhiều huyền thoại, chuyện ngàn lẻ một đêm như chuyện tình Nữ Hoàng Cleopatre và Anthony vẫn còn sống mãi trong lòng dân gian Ai Cập.

Ngọc Hạnh
Virginia, mùa Xuân 2009